

“Voor elke ervaring bestaat een talige tegenhanger”

Interview met popjournalist Hester Carvalho

Sinds de jaren negentig recenseert popjournalist Hester Carvalho in *NRC Handelsblad* cd's en concerten. Een gesprek over metaforen, taboewoorden en het op papier zetten van het kippevel dat je krijgt van goede muziek. “Muziek inspireert me om te schrijven.”

Kees van der Zwan

Stel, je wilt iemand vertellen hoe de typische ritmes in de liedjes van zangeres Caro Emerald klinken. Hoe omschrijf je die dan? Als ‘fijntjes’? ‘Speels’? ‘Beetje nostalgisch’? Lastig. Of neem The Libertines, de eerste band van de tegenwoordig vooral als junkie bekende Pete Doherty. Wat zou een goede typering zijn van hun opgewonden garagepunk? Dat is nog niet zo eenvoudig. Het Zweedse The Knife dan. Welke woorden doen een beetje recht aan het diepe, zoemende geluid dat je ervaart bij hun liveoptredens?

Muziek laat zich niet zomaar onder woorden brengen. Hoe komt dat? Is muziek daar te rijk voor? Of schiet de taal tekort? Of zijn taal en muziek

gewoon twee totaal verschillende werelden? “Writing about music is like dancing about architecture” is een gevluegeld woord in dit verband – waaraan zanger Elvis Costello ooit voor de volledigheid nog maar even toevoegde: “It’s a stupid thing to want to do.”

Hester Carvalho, popjournalist van *NRC Handelsblad*, denkt daar anders over. “Ik heb nog nooit geprobeerd om te dansen over architectuur, maar schrijven over muziek vind ik helemaal niet iets stoms om te willen. Ik vind het juist leuk om mijn luisterervaringen over te brengen op lezers. Ooit heb ik boeken gerecenseerd, en wat me daarbij een beetje tegenstond, is dat je ook op een of andere manier het verhaal nog eens